

Sprawa T-107/02

GE Betz Inc.

przeciwko

**Urzędowi Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego
(znaki towarowe i wzory) (OHIM)**

Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie w sprawie sprzeciwu —
Wcześniejszy graficzny znak towarowy — Zgłoszenie słownego wspólnotowego
znaku towarowego BIOMATE — Nieprzedstawienie dowodów w języku
postępowania w sprawie sprzeciwu — Zasada uzasadnionych oczekiwań —
Zasady 16, 17 i 18 rozporządzenia (WE) nr 2868/95

Wyrok Sądu Pierwszej Instancji (druga izba) z dnia 30 czerwca 2004 r. . . . II - 1849

Streszczenie wyroku

- 1. Wspólnotowy znak towarowy — Postępowanie odwoławcze — Skarga do sądu wspólnotowego — Rola procesowa Urzędu — Uprawnienie dotyczące popierania żądań skarżącego przez Urząd, pozostający wyznaczonym jako strona pozwana — Niezależność izb odwoławczych i ich członków w wykonywaniu obowiązków (regulamin Sądu, art. 133, § 2)*

2. *Wspólnotowy znak towarowy — Uwagi osób trzecich i sprzeciw — Rozpatrywanie sprzeciwu — Nieprzedstawienie tłumaczenia świadectwa rejestracji wcześniejszego znaku towarowego — Obowiązek Urzędu w zakresie powiadomienia wnoszącego sprzeciw — Brak (rozporządzenie Rady nr 40/94, art. 42–43; rozporządzenie Komisji nr 2868/95, art. 1 zasada 18 ust. 2)*
3. *Wspólnotowy znak towarowy — Uwagi osób trzecich i sprzeciw — Rozpatrywanie sprzeciwu — Nieprzedstawienie tłumaczenia świadectwa rejestracji wcześniejszego znaku towarowego — Uprawnienie Wydziału Sprzeciwów dotyczące odrzucenia sprzeciwu jako bezzasadnego (rozporządzenie Komisji nr 2868/95, art. 1 zasada 17 ust. 2 i zasada 20 ust. 3)*
4. *Wspólnotowy znak towarowy — Uwagi osób trzecich i sprzeciw — Rozpatrywanie sprzeciwu — Pismo skierowane przez wnoszącego sprzeciw do Urzędu i pozostające bez odpowiedzi — Pismo, które nie może być podstawą uzasadnionych oczekiwań po stronie wnoszącego sprzeciw (rozporządzenie Rady nr 40/94, art. 42–43)*

1. W postępowaniu odwoławczym w zakresie wspólnotowych znaków towarowych od decyzji izby odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) nic nie stoi na przeszkodzie, aby Urząd przyłączył się do żądań strony skarżącej lub wręcz poprzestał na pozostawieniu rozstrzygnięcia uznaniu Sądu, przedstawiając wszystkie argumenty, jakie uzna za właściwe w ramach swojego zadania, którym jest wykonywanie prawa wspólnotowych znaków towarowych, celem udzielenia Sądowi wyjaśnień.

odwoławczą, ekspertem lub właściwym wydziałem, to jednak izby odwoławcze i ich członkowie są niezależni w wykonywaniu swoich obowiązków. Urząd nie może im zatem wydawać żadnych poleceń.

W istocie o ile izby odwoławcze stanowią integralną część Urzędu i istnieje ciągłość funkcjonalna pomiędzy izbą

W tych okolicznościach należy uznać, że o ile Urząd nie ma czynnej legitymacji do wniesienia skargi przeciwko decyzji izby odwoławczej, to nie może jednak być on zobowiązany do obrony wszystkich zaskarżonych decyzji izb czy też żądania oddalenia wszystkich skierowanych przeciwko takim decyzjom skarg.

Wprawdzie art. 133 ust. 2 regulaminu bezspornie wyznacza Urząd jako stronę pozwaną w postępowaniu przed Sądem, nie może to jednak zmieniać dotyczących izb odwoławczych, a wynikających z systematyki rozporządzenia nr 40/94, następstw. Wyznaczenie Urzędu jako strony pozwanej pozwala co najwyżej na rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów w przypadku uchylenia lub zmiany zaskarżonej decyzji, niezależnie od stanowiska zajętego przez Urząd w postępowaniu przed Sądem.

tego rozporządzenia, zgodnie z którym Urząd powiadamia wnoszącego sprzeciw o ewentualnych brakach w sprzeciwie i wzywa go, pod rygorem odrzucenia sprzeciwu z powodu niedopuszczalności, do ich usunięcia.

(por. pkt 70)

(por. pkt 32–36)

2. W postępowaniu w sprawie sprzeciwu wniesionego na podstawie art. 42 i nast. rozporządzenia nr 40/94 wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego spełnienie wymogów prawnych dotyczących dowodów i ich tłumaczenia na język postępowania w sprawie sprzeciwu jest podstawowym warunkiem wniesienia sprzeciwu. A zatem Wydział Sprzeciwów nie jest zobowiązany do wskazania wnoszącemu sprzeciw braku polegającego na nieprzedstawieniu przezeń tłumaczenia świadectw rejestracji wcześniejszych znaków towarowych, ponieważ ich brak nie narusza żadnego z przepisów rozporządzenia nr 40/94 ani też przepisu rozporządzenia nr 2868/95 wykonującego to rozporządzenie, zawartego w zasadzie 18 ust. 2

3. Zasada 17 ust. 2 rozporządzenia nr 2868/95 wykonującego rozporządzenie nr 40/94 w sprawie wspólnotowego znaku towarowego, według której przedstawione na poparcie sprzeciwu dowody powinny być przedstawione w języku postępowania w sprawie sprzeciwu lub powinno być do nich dołączone ich tłumaczenie, jest uzasadniona koniecznością przestrzegania zasady kontryktoryjności, a także równości szans pomiędzy stronami w postępowaniach *inter partes*. O ile prawdą jest, że strona wnosząca sprzeciw nie jest zobowiązana do przedstawienia tłumaczenia całości świadectw rejestracji wcześniejszych znaków towarowych, to nie wynika z tego, że Wydział Sprzeciwów, badając sprzeciw co do istoty, zobowiązany jest do uwzględnienia świadectw rejestracji przedstawionych w języku innym niż język postępowania w sprawie sprzeciwu. W sytuacji braku tłumaczenia świadectw rejestracji na język postępowania Wydział Sprzeciwów może zgod-

nie z prawem oddalić sprzeciw jako bezzasadny, chyba że może rozstrzygnąć w jego sprawie w inny sposób, opierając się na dowodach, którymi dysponował już wcześniej, zgodnie z zasadą 20 ust. 3 rozporządzenia nr 2868/95.

(por. pkt 72)

4. W postępowaniu w sprawie sprzeciwu wniesionego na podstawie art. 42 i nast. rozporządzenia nr 40/94 wobec rejestracji wspólnotowego znaku towarowego pozostające bez odpowiedzi powiadomienie pochodzące od samego wnoszącego sprzeciw wzywające Wydział Sprzeciwów do poinformowania go

o potrzebie dostarczenia informacji uzupełniających nie może być traktowane na równi z działaniem administracji wspólnotowej, w danym przypadku Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory), mogącym dać stronie wnoszącej sprzeciw podstawy do powstania uzasadnionych oczekiwań. A zatem nie można oprzeć uzasadnionego oczekiwania na jednostronnym działaniu strony, która odniosłaby z niego korzyść. Ponadto twierdzenie takie nakładałoby na Wydział Sprzeciwów niezgodny z tym systemem obowiązek wspierania strony wnoszącej sprzeciw.

(por. pkt 87)